

man huske paa, at hvis ikke Ejerne af Husene gribe Sagen an paa den Maade, at de sætte Rottegift, Ratin eller saadant noget rundt omkring, saa vil Rottefangst blive drevet som et Erhverv eller Bierhverv af Folk, der i Øjeblikket have deres Arbejdskraft disponibel. Og det er ikke betitlede eller dekorerede Personer, men Folk, der maa tage hver en Tiøre med i Betragtning, og som gaa med Pose og Stav paa Lossepladser og i Gaarde og alle Steder, hvor der er Rotter at fange, som vi have set det sidste Gang, vi havde den store Rotteenquête her i København, det var baade unge og gamle, der gik og samlede Rotter op. Men de kunne komme galt af Sted. Thi hvis de ikke nøje læse og forstaa § 4, ere de under et meget slemt Strafansvar. Thi der staar, at for saa vidt der er ydet Ejeren eller Brugeren af Ejendommen Hjælp i Henhold til Bestemmelserne i § 1, altsaa Hjælp til Indkøb af Ratin eller andre Udryddelsesstoffer, kunne Rotter fra den paagældende Ejendom ikke afleveres med Krav paa Præmieudbetaling. Hvis nu en saadan fattig Per Eriksen kommer til en Ejendom og fanger Rotter, har han maaske ikke Anelse om, at det er en Ejendom, som faar Statsunderstøttelse, men den Rotte, han fanger der, kan koste ham 500 Kr. i Bøde; det er flere Penge, end saadan en Mand oplever at se samlet hele sit Liv, og langt mindre har Raad til at undvære; han kommer altsaa til at sidde dem af paa en meget ubekvem Maade, og Rotterne miste i den Tid, han sidder, en driftig, dygtig og energisk Fjende. Det maatte dog vist være Mening, at det er Ejeren eller Brugeren af den Ejendom, der faar Statstilskud, som skal betale Bøden, og ikke dem, der profitere gennem Salget af Rotterne fra denne Ejendom; og det kunne vi jo nemt udtrykke.

I § 5 er der en Bemærkning om Idømmelse af Bøder under offentlige Politisager, dels for dem, der fange Rotter paa statsunderstøttede Ejendomme og dels for dem, der indføre, frede og fede disse Rotter for at sælge dem og ogsaa for andre, som sælge dem, naar de vide, at det er fredede Rotter; de ville blive idømte Bøder fra 100—500 Kr., og disse Bøder skulle tilfalde vedkommende Kommunes Hjælpekasse eller den almindelige Kommunekasse. Jeg er en Tilhænger af det Princip, at alle Bøder skulle falde i een Kasse, nemlig Statens Kasse, og jeg vilde helst se, at det gik her ligesom ved de forskellige andre Love, vi lave, hvor vi indsætte, at

Bøderne skulle gaa til Statskassen, at vi ogsaa lode de Bøder, der faldt ifølge denne Lov, tilfalde Statskassen; særlig nu er der Grund til det, da Staten giver en aarlig Subvention til hele Antirrottebevægelsen. Man kan ogsaa efter § 5 ifalde en Bøde fra 1—500 Kr., hvis man afleverer de Rotter, man har fanget, i en anden Kommune end den, hvori de ere fangne. Det er aabenbart baseret paa dette, at Præmierne kunne være 5 Øre eller 10 Øre; thi hvis Præmierne blive ens overalt, vil der jo ikke være nogen Interesse i at føre dem fra den ene Kommune til den anden, saa kan det højst være en Bekvemmelighedssag for den Mand, der har fanget dem, hvis en anden Kommunes Rottedråbnings- eller Modtagelsesanstalt ligger lige paa Grænsen af den Kommune, hvor de ere fangede, medens vedkommendes Kommune-Anstalt maaske ligger 1 Mil borte, men at den Synd at aflevere en saadan Rotte til en anden Kommunes Anstalt skulde være stor nok til at straffe denne Mand, som ikke har en eneste Øres Fordel deraf, men som kun af Bekvemmelighedshensyn afleverer den paa det nærmeste Sted, hvor han kan faa den dræbt eller puttet i en Ovn, i Stedet for at gaa 1 Mil med den, og straffe ham saa haardt, at han skulde sidde og „brumme“ for 500 Kr., det forekommer mig dog at være en ganske uanstændig Betragtning. Det eneste, man kan sige, er, at den Anstalt skal ikke modtage andre Rotter end dem, der ere fangne i Kommunen; men at gøre Afleveringen strafbar for Manden, naar han ikke tilsigter egen Fordel, det synes jeg, vi skulle være forsigtige med. Der er jo her i Samfundet en Mængde strafbare Handlinger, og der bliver Dag for Dag lavet flere strafbare Handlinger med dertil hørende Retshaandhævere og alt hvad som ondt er; vi skulle ikke fremme denne Bevægelse for at skabe Forbrydelser, naar Lovovertræderen ikke har ment noget ondt dermed og ikke har kunnet faa Spor af Fordel derved; saa skulle vi ikke være efter disse smaa Synder, men hellere se gennem Fingre med dem. Mit sidste Ord i denne Sag skal være: Alt godt for det foreliggende Lovforslag!

Carl Hansen (Præstø Amts 5te Valgkreds): Da det Forslag, som man kan sige er dette Forslags Forgænger, i Fjor forelaa til Behandling her i Salen, tillod jeg mig nogle Bemærkninger om Forslaget. Jeg tror nok, de fleste fik det Indtryk, at jeg var ikke nogen ubetinget Ynder af